

PEEPING TOM

S 62° 58',
W 60° 39'

NIEUWE CREATIE 2023

S 62° 58', W 60° 39'

(South 62 degrees 58 minutes, West 60 degrees 39 minutes) – NIEUWE CREATIE 2023

Aan de vaders die ik blijf enceneren

In een ijslandschap wordt een zeilboot gevangen gehouden door poolwateren. De bemanning is geïsoleerd van de rest van de wereld, hulpeloos en hopeloos. Hun GPS-coördinaten – S 62° 58', W 60° 39' – geven hun precieze locatie aan in het arctische water van Deceptioneiland. De bemanning van het ship wordt geconfronteerd met een onmogelijke situatie: overleven. Het is onduidelijk hoe ze vast zijn geraakt. Maar voordat we enig antwoord krijgen, spreekt een performer zijn regisseur aan. De bemanningsleden worden weer performers, die proberen iets te maken uit niets. De omstandigheden zijn hard, de dagen lang. Ze zijn gestrand in de onverbiddelijke omgeving van een witte leegte, een ijzige oneindigheid, een blanco pagina.

S 62° 58', W 60° 39' © Olympe Tits, Peeping Tom

De frictie tussen realiteit en fictie

In dit nieuwe stuk creëert regisseur Franck Chartier, samen met zes performers, een vijandig landschap waar beweging en theater samenkomen. De set, mede-ontworpen door kunstenaars Justine Bougerol en Peeping Tom, toont een heldere en kromme ruimte. Een boot steekt uit het

ijswater vlak voor een oneindige achtergrond. Een plaats waar alles eindeloos en stil is. Het is binnen deze ruimte dat vroegere en huidige emoties vrij zijn om op taallose manieren geuit te worden. Het is het aftellen van een heel leven, een belichaamde geschiedenis van afgelopen jaren en een evaluatie van wat overblijft.

S 62° 58', W 60° 39' gebruikt een format waarin de stemmen van de performers en tekstgebruik prominent aanwezig zijn, waarbij het belang van woorden en betekenis benadrukt worden binnen de context van een artistiek proces. Het repeteren van een poging te overleven, van een bemanning gestrand in het ijs, wordt op zichzelf een poging om de omstandigheden van creatie te overleven.

De verwarring van de bemanningsleden wordt de verwarring van de performers. De grens tussen wat echt en wat fictie is, tussen werk en privé, wordt vervaagd. Performers proberen wanhopig hun intiemste delen te beschermen, maar geven het eindelijk toch allemaal prijs, volledig in naam van de kunst. Deze fragmentatie van realiteit en fictie opent verschillende perspectieven op hetzelfde eeuwig durende proces: overleven met enkel je eigen lichaam en stem tot je beschikking.

Er is een schip in de ijzige wateren van Deceptioneiland en er is het artistieke en technische proces van een stuk te maken over overleven. Een proces geleid door artistiek directeur Franck Chartier, die zelf een stem wordt naast Marie Gyselbrecht, Chey Jurado, Lauren Langlois, Sam Louwyck, Romeu Runa and Dirk Boelens. Geluidsontwerper Raphaëlle Latini's soundscape en geluidscomposities belichten deze verhalen die naast elkaar lopen en brengt een filmische kwaliteit bij het stuk. Met subtiele wisselingen, de aanwezigheid van tekst, geluiden en een lichtontwerp, ontwikkeld door Tom Visser, wordt *S 62° 58', W 60° 39'* een immersief universum.

De limieten van passie

S 62° 58', W 60° 39' ontvouwt zich met een verstoord en abrupt ritme, dat door blijft gaan zonder te vertragen. Alles wordt steeds weer overdacht, besproken, teruggespoeld en herhaald. In de zoektocht naar waarheid komt een bepaalde transparantie en emotionele naaktheid naar boven drijven. Performers worden gevraagd, soms gepusht, om hun diepste emoties te gebruiken voor het opwekken van bepaalde fysieke en emotionele toestanden. Ongeacht wat het kost worden ze gedwongen om verder te gaan, om grenzen te overschrijden, naar de artistieke leegte die buiten onze comfortzone ligt. Alles is een legitieme middel om te creëren: drama is relevant, pijn een belangrijke choreografische methode, schaamte een specifieke textuur, spijt een genuanceerd kleur. Het dient allemaal als antwoord voor de vraag: Wat is een artiest? Wat houdt het in? Welke opofferingen zijn nodig?

Voor veel artiesten kan hun werk een belangrijke manier worden om op te gaan met trauma uit het verleden en diepe emoties. Voor sommigen wordt hun werk echter langzaam hun sterkste trigger. Vinden de performers een weg uit de duisternis? Of is het juist de felheid van de blanco pagina, van het witte landschap, dat hen het meeste zeer doet? Uiteindelijk proberen de performers uit de vicieuze cirkel van geweld te breken. Maar deze poging tot revolutie zou wel eens een zoveelste fictie kunnen zijn.

Dit stuk toont een close-up de innerlijke werking van een creatie. Door het creatieve proces van *S 62° 58', W 60° 39'* van dichtbij mee te maken, ontmoet het publiek de performers als nooit tevoren. De toeschouwers zijn getuige van het hart van deze *work in progress*. In de kern bevindt

zich een geweven narratief met al zijn gaten, incoherenties en grenzen. Dit voyeuristische perspectief draagt bij aan de fragiele aard van de performance. Zien de toeschouwers door de fictie heen? Horen, zien, *voelen* ze de performers en hun waarheid (of waarheden)? Kunnen ze voelen wat daarachter ligt?

S 62° 58', W 60° 39' © Olympe Tits, Peeping Tom

Welke beelden blijven?

Als laatste gedachte denkt *S 62° 58', W 60° 39'* na over welke beelden blijven hangen. De invloed van visuele representaties op het podium kan veel verschillende generaties bereiken. Maar het risico van patriarchale patronen te bestendingen binnen dans en theater wordt steeds meer duidelijk naarmate the bewustzijn over deze kwesties toeneemt. Mag de regisseur nog steeds dezelfde dingen maken die hij altijd al heeft gemaakt? Kunnen oude lichamen en nieuwe vormen worden gedwongen? Of is het tijd voor hen om het podium te verlaten?

Frank Chartier regisseert de performers voor wat zowel een toppunt van zijn werk lijkt te zijn als een voorvertoning van zijn laatste productie. Na jaren van zijn performers aan te spreken, wordt hij nu zelf aangesproken. Met het tonen van het repetitieproces worden ook zijn eigen handelingen en emoties plotseling zichtbaar. Zijn regie, zijn manipulatie van het podium en zijn dansers, kan een manier zijn om sterke beelden te creëren, maar het kan alles ook een verkeerde weg doen inslaan.

Jaren van volledige overgave aan het maken, het belichamen van werken, personages en gedragingen bereiken een hoogtepunt op het podium. In de schaduw van een opkomende generatie kunstenaars hebben zij, net als hun personages, geen houvast, geen weg uit de ijzige leegte. Is er nog ruimte voor hen? Of is het tijd om het podium te verlaten? Om het doek te laten vallen en de lichten te laten doven?

Het is hun afscheid aan het toneel, een adieu aan een verleden dat allang voorbij is, een gevecht om wat er nog overblijft. *S 62° 58', W 60° 39'* voerspelt een einde – of enceneert het enkel één, eindeloos herhalend?

Tekst: Zoé Léoty Ducros & Lena Vercauteren

Brief van de regisseur, Franck Chartier

In de studio, tijdens een creatie, is alles mogelijk. We hebben totale vrijheid, zonder oordeel over wat we meemaken, want het zijn onze personages die spelen, niet wij. We kunnen lijden, gelukkig zijn, liefhebben, in staat zijn tot de ergste vormen van geweld, tirannen zijn of, voor heel even, echte criminelen. Het gaat over graven naar het allerdiepste van de menselijke natuur, op zoek naar een verhaal, een personage. Het is een zoektocht die we samen ondernemen.

Elke maker heeft zijn eigen onbewuste creatieve motor. Als kind hebben we misschien iets gezien, beelden zien passeren of zelfs opvallende, schokkende situaties meegemaakt die als een tatoeage in ons geheugen gegrift staan. Voor mij, bijvoorbeeld, werd mijn belangrijkste drijfveer om te creëren in de loop van de tijd een herinnering van een paar seconden dat ik aan tafel zag, met de ogen van een kind: een klap die mijn vader aan mijn moeder gaf. Dit geweld, dat niet te vergelijken was met wat ik zelf ooit had meegemaakt, leek nog erger dan de klappen die ik zelf had gekregen. Mijn hele leven heb ik geprobeerd dit geweld over te brengen op het toneel. Ik wilde het transcriberen, het uitbeelden vanuit het perspectief van geweld tegen vrouwen. Het is misschien niet veel, maar het lijkt mij dat bij pijn alles relatief is: elk van ons maakt, op hun eigen manier, traumatische ervaringen mee en probeert die te externaliseren. In dit stuk proberen we ze uit te drijven op het podium. En daarmee ons te verlossen van onze eigen demonen.

Doorheen mijn creaties, en door samen te werken met andere kunstenaars, realiseerde ik mij dat onze pijn ons vormt. Het maakt deel van ons uit. Ik heb beseft dat noch pijn noch de trauma's die het veroorzaken kwantificeerbaar zijn: er zijn geen regels voor het leven en ervaren van wat pijn doet.

Na al deze jaren van creëren, en altijd geleid door hetzelfde innerlijke geweld dat om mij heen leeft, wilde ik deze vraag met anderen delen. En ze daarmee een ruimte te bieden om zichzelf in vraag te stellen. Met andere woorden: een bres te openen en ze uit te nodigen voor een dialoog.

Zoals Romeu Runa in het stuk zegt: "Ik had een crimineel kunnen zijn, ik ben een kunstenaar."

Franck Chartier

Communicatietekst

Aan de vaders die ik blijf ensceneren

Het wrak van een zeilboot, een uitgestrekt ijslandschap op de achtergrond en een bemanning van wanhopige overlevenden. *S 62° 58', W 60° 39'* begint met een onmogelijke en angstaanjagende situatie: overleven. Teruggaan naar het leven dat ze kenden. Het is onduidelijk hoe ze vast zijn geraakt. Hun GPS-coördinaten – *S 62° 58', W 60° 39'* – geven hun precieze locatie aan in het arctische water van Deceptioneiland. Maar voordat we enig antwoord krijgen, spreekt een performer zijn regisseur aan. Het verhaal valt uiteen om iets anders te tonen, een kwetsbaar trauma dat het oeuvre van de regisseur heeft gevoed. Een trauma dat de performers niet meer willen spelen.

In Franck Chartiers nieuwste creatie komt fragiliteit op de voorgrond te staan. Een zoektocht naar waarheid en authentieke emoties brengt iedereen voorbij hun limieten. De performers leggen hun emoties en levens bloot, maar vechten ook tegen de druk van de regisseur om nog dieper te graven. Na jaren van opoffering, vrijwillig of gedwongen, beginnen ze zich af te vragen wat er zou gebeuren als ze zouden weigeren. Fictie en werkelijkheid worden verscheurd in een poging om te ontsnappen aan de vicieuze cirkels van geweld. Performers proberen een revolutie in gang te zetten, een einde aan alles, een nieuw begin. Maar dat zou wel eens een zoveelste fictie kunnen zijn.

In een voortdurend terugspoelend en herhalend proces van het repeteren van trauma, tegen de achtergrond van een onverbiddelijk Arctisch landschap, raakt *S 62° 58', W 60° 39'* nieuwe discussies aan over wat we vandaag de dag op het podium willen creëren. Is dit de enige manier dat we onze trauma's kunnen verwerken? Welke poëzie willen we achterlaten? Welke boodschap? Of zouden we eigenlijk voor een keer eens moeten stoppen met creëren? Moet de regisseur het allemaal loslaten?

Tekst: Zoé Léoty Ducros & Lena Vercauteren

Credits

In geval van twijfel, gelieve lena@peepingtom.be te contacteren

Concept en regie

Creatie en performance

Artistieke assistentie

Assistentie script

Geluidscompositie en arrangementen

Scenografie

Lichtontwerp

Choreografie

Kostuums

Technische artistieke assistentie

Technische creatie en rekwisieten

Techniekers (tour)

Technisch assistent (creatie)

Technische coördinatie

Constructie decor

Stage

Productiemanager

Tourmanager

PR & communicatiemanager

Zakelijk leider

Productie

Coproductie

Distributie

Met dank aan

Franck Chartier

Marie Gyselbrecht, Chey Jurado, Lauren Langlois, Yi-Chun Liu, Sam Louwyck, Romeu Runa, Dirk Boelens, with the help of Eurudike De Beul

Yi-Chun Liu, Louis-Clément da Costa

Imogen Pickles

Raphaëlle Latini

Justine Bougerol, Peeping Tom

Tom Visser

Yi-Chun Liu, Peeping Tom

Jessica Harkay, Peeping Tom

Thomas Michaux

Filip Timmerman

Filip Timmeren (stage manager) Clément Michaux (eerste stagetechnieker), Jo Heijens (geluid), Bram Geldhof (licht)

Ilias Johri

Giuliana Rienzi

KVS-atelier, Peeping Tom

Arthur Demaret (licht)

Helena Casas, Rhuwe Verrept

Alina Benach Barceló

Sébastien Parizel, Lena Vercauteren

Veerle Mans

Peeping Tom

KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg (Brussels), Biennale de la Danse (Lyon), Teatros del Canal (Madrid), Théâtre de la Ville (Paris), The Barbican (London), Tanz Köln (Cologne), Festival Aperto/Fondazione I Teatri (Reggio Emilia), Torinodanza Festival/Teatro Stabile di Torino – Teatro Nazionale (Turijn), Teatre Nacional de Catalunya (Barcelona), & Espoo theatre, Les Théâtres de la Ville de Luxembourg, CC De Factorij Zaventem.

Frans Brood Productions

Lio Nasser, Leietheater (Deinze)

S 62° 58', W 60° 39' wordt gecreëerd met de steun van de Tax Shelter van de Belgische Federale Overheid.

De pers over Peeping Tom

"Peeping Tom heeft een unieke formele taal ontwikkeld. [...] De Peeping Tommers drijven de absurde en wrede humor richting surrealisme, en tonen open en bloot onze ergste nachtmerries en onvervulde verlangens." – **Lëtzebuurger Land**

"Hun producties zijn onmogelijk samen te vatten, vernuftig, surrealistisch, vol zachte waanzin en gecontroleerde verschuivingen, maar toch hyperrealistisch en zeer teder." – **La Libre Belgique**

"Het in België gevestigde danstheatergezelschap bouwt sfeervolle en vaak verbijsterende podiumarchitectuur." – **The Guardian**

"Een theatrale elektroshok... hun talent is angstaanjagend...Het talent van Peeping Tom ligt in zijn dromerige en brute herinterpretatie levensgebeurtenissen." – **Le Monde**

"Gabriela Carrizo en Franck Chartier ontwikkelden een theatrale taal die uiterst uniek aanvoelt. Even hilarisch als hartverscheurend, het is het bewijs dat dans zonder twijfel de eerste stop is voor innovatie in het theater." – **Time Out Melbourne**

"Het stuk van choreografe Gabriela Carrizo is zo innovatief dat het het de grote Pina Bausch zelf waardig zou zijn geweest." – **The Telegraph**

"Peeping Tom bevestigt dat zijn verschuivende universum, dat het onpeilbare aftast en lach en melancholie vermengt, ons altijd raakt." – **La Libre Belgique**

"Hun voorstellingen wervelen van vreemde, surrealistische beelden. Ze gaan in een paar stappen van dwaas naar verontrustend, totdat het publiek in de war is. Dit zijn voorstellingen die je moeilijk van je kunt afschudden." – **The Guardian**

"De podiumwereld van Peeping Tom is vreemd maar biedt heel wat inzichten." – **The Independent**

Biografieën

Franck Chartier (°1967, Roanne, FR)

Franck Chartier is samen met Gabriela Carrizo artistiek directeur van Peeping Tom, sinds ze het gezelschap samen oprichtten in 2000. Hij begon op 11-jarige leeftijd te dansen. Op zijn 15e stuurde zijn moeder hem naar Rosella Hightower in Cannes om klassiek ballet te studeren. Tussen 1986 en 1989 werkte hij voor het Ballet van de 20e Eeuw van Maurice Béjart. Daarna volgde een periode van drie jaar waarin hij samenwerkte met Angelin Preljocaj en danste voor *Le spectre de la rose* in de Opéra van Parijs.

In 1994 verhuisde hij naar Brussel om in Rosas' productie *Kinok* (1994) te dansen. Hij maakte van de stad zijn nieuwe thuisbasis en werkt er duetten uit met Ine Wichterich en Anne Mouselet, en speelde in producties van Needcompany (*Tres*, 1995) en Les Ballets C de la B: *La Tristeza Complice* (1997), *Iets op Bach* (1997) en *Wolf* (2002). In 2013 maakte Franck *33 rue Vandenbranden*, een bewerking van Peeping Toms *32 rue Vandenbranden* voor de Opera van Göteborg en tekende hij voor de choreografie van de opera *Marouf, savetier du Caire* van Jérôme Deschamps, in de Opéra Comique in Parijs. Voor Nederlands Dans Theater regisseerde hij in 2015 *The lost room*, een vervolg op *The missing door* – het stuk dat Gabriela Carrizo in 2013 met dezelfde groep realiseerde.

The lost room leverde hem een prestigieuze 'Zwaan Meest Indrukwekkende Dansproductie 2016' op. In 2017 ging *The hidden floor* in première, zijn tweede samenwerking met NDT en meteen ook het sluitstuk van de trilogie *Adrift*, die ook bestaat uit *The missing door* en *The lost room*. In 2018 regisseerde Franck samen met Gabriela een adaptatie van Peeping Toms *32 Rue Vandenbranden*. Ze creëerden het stuk, *31 Rue Vandenbranden*, met het Ballet de l'Opéra de Lyon en openden vervolgens de prestigieuze Biennale de la Danse de Lyon in september 2018. In 2021 regisseerde hij *Dido & Aeneas*, een samenwerking tussen Peeping Tom, Le Concert d'Astrée en het Grand Théâtre de Genève, en een jaar later maakte hij *Oiwa*, een duet met en voor de dansers van het Ballet National de Marseille.

Marie Gyselbrecht (°1983, Gent, BE)

Marie vervoegde Peeping Tom in 2008. *La Visita* is haar achtste productie met het gezelschap, na *32 rue Vandenbranden*, *A Louer*, *Vader*, *The Land*, *Moeder*, *Kind* en *Dido & Aeneas*. In 2017 was ze te zien in de voorstelling *Chef de Corps*, geregisseerd door Raphaëlle Latini. Daarnaast regisseerde ze *Taverne*, een danstheatervoorstelling met Hotel Col-lectiu Escènic die in juni 2018 in première ging in Sala Hiroshima in Barcelona. In 2020 regisseert ze *(un)NEST(able)* (werktitel), een locatievoorstelling in Barcelona die getoond zal worden op verschillende festivals in Catalonië.

Naast haar werk voor het podium, was Marie ook te zien in de kortfilm *Drôle d'Oiseau* (2015), die verschillende prijzen op internationale filmfestivals won, en de langspeelfilm *Mijn vader is een saucisse* (2019), beiden geregisseerd door Anouk Fortunier. Marie heeft een grote belangstelling voor fotografie en hedendaagse kunst. Haar installatie *Waiting Room – A Life in Transit* werd getoond op het Brussels Gallery Weekend en op tournee met Peeping Tom.

Marie Gyselbrecht begon haar internationale dans- en performancecarrière als tiener in *Allemaal Indiaan* van Alain Platel en Arne Sierens en in 1997 werd haar solo genomineerd voor Best Belgian Dance Solo, een prijs toegekend door Victoria en Alain Platel. In 2005 studeert ze af aan de Salzburg Experimental Academy of Dance; in 2004 richtte ze mee Collectiv.At op, een in België gebaseerd collectief waarvan de producties

internationaal toerden, en de eerste voorstelling, *Quien soy es*, de eerste prijs won op de wedstrijd Jovenes Artistas in Spanje.

Chey Jurado

Chey Jurado begon zijn danscarrière als autodidact in breaking en popping begin 2005, met zijn vriendengroep 'ElectroduendesCrew' en beïnvloed door zijn vader, een danser in de begindagen van de hiphopcultuur in Spanje (1984). Doorheen de jaren ontving hij talrijke onderscheidingen van internationale platformen, zoals Redbull BC ONE, Juste Debout, Battle Of The. Year, Open Your Mind, Redbull Dance Your Style, WGTF?, I Love This Dance...

Op het gebied van podiumkunsten werkte hij samen met gezelschappen en choreografen als La Veronal, Roberto Olivan, Elias Aguirre, Dani Pannulo, Lokomamia, Cia Malditas Lagartijas, Jordi Vilaseca, Antonio Carmona, Roy Ofer, Rojas & Rodriguez, Taiat Dansa, Perfordance en Peeping Tom.

In 2016 debuteerde hij als regisseur en choreograaf met zijn eigen werk AGUA in samenwerking met Rotativa Performing Arts Distributie. Het werk werd bekroond in verschillende danswedstrijden, zoals Más Danza, Burgos&nuevayork, 10 Sentidos, Hop Festival, M1 Contact,..., wat de zichtbaarheid van zijn werk in festivals wereldwijd vergrootte. Intussen ontwikkelde hij al een catalogus van eigen werken, samen met Patty Hinchado als cultureel manager: *Raíz*, zijn tweede solo, *Por Parte de Mare* met gitariste Antonia Jiménez, *Marea Weekend* – zijn nieuwste werk, en twee andere producties, *Hito* in samenwerking met Akira Yoshida, en *Samsara* met Javito Mario. Chey combineert deze fysieke en scenische achtergrond met lesgeven. Hij presenteert zijn onderzoek 'Opposite Side' in workshopvorm, en geeft les op festivals over de hele wereld. In 2022 ontving hij de prijs Ojo Crítico van RTVE.

Lauren Langlois (°1985, AU)

Lauren Langlois vervoegde Peeping Tom in 2020 voor *Triptych: The missing door, The lost room en The hidden floor*. *S 62° 58', W 60° 39'* is haar tweede creatie met het gezelschap. Ze startte haar carrière bij het Australian Dance Theatre (2008- 2010), waar ze deel uitmaakte van de voorstellingen *G* en *Be Your Self*. In 2011 vervoegt ze de Sydney Dance Company onder de artistieke leiding van Rafael Bonachela. Lauren speelde er in *LANDforms, 6 Breaths, We Unfold, The Land of Yes* en *The Land of No*. In 2012 verhuisde Lauren naar Melbourne en ging er aan de slag bij Chunky Move, waar ze werkte met Antony Hamilton aan zijn werk *Keep Everything*. Hiervoor werd ze genomineerd voor Helpmann, Green Room en de Australian Dance Awards. Lauren werkte ook intensief samen met Anouk Van Dijk (*An Act of Now* (2012), *247 Days* (2013), *Complexity of Belonging* (2014) en *LUCID* (2016)). Voor haar werk in *Complexity of Belonging* ontving ze in 2015 een Green Room Award voor Beste Vrouwelijke Danser. Lauren werkte ook met Force Majeure, Lucy Guerin Inc, Stephanie Lake Company, Antony Hamilton, Prue Lang, Chamber Made en Ross McCormack. In 2017 kreeg ze de prestigieuze Tanja Liedtke Fellowship. Sindsdien maakte ze werk voor de New Zealand School of Dance, Transit Dance, Footnote Dance Company, en de Western Australian Academy of Performing Arts. In 2018 werd Lauren gevraagd door Chunky Move om de choreografie te maken voor *Nether*, een kortstuk dat in Melbourne in première ging als deel van het Next Move seizoen.

Yi-chun Liu (°1985, Taichung, TW)

Yi-chun vervoegde Peeping Tom in 2013 voor *Vader*. Ze werkte daarna verder aan de familietrilogie met *Moeder* (2016) en *Kind* (2019), en maakt ook deel uit van *Dido & Aeneas* en *La Visita*. Op haar vijfde begon ze met Kung-fu en Chinese Opera en later studeerde ze ballet, hedendaagse dans, improvisatie, gevechtkunsten en Tai-Chi-Dao-In. In 2007 behaalde ze haar diploma aan de Taipei National University of the Arts.

Naast Peeping Tom heeft ze gewerkt of werkt ze momenteel met Anouk van Dijk (NL), Shang-chi Sun (DE/TW), Ann Van den Broek (BE), Scapino Ballet Rotterdam (NL), Paul Selwyn Norton (NL/AU), Balletto Teatro di Torino (IT) en Cloud Gate Dance Theater 1 (TW). Ze werkte ook als artistiek assistente met Franck Chartier aan de bekroonde Peeping Tom coproductie *The lost room* (2015) en in 2017 aan *The hidden floor*. Yi-chun's solostuk *O ging* in 2012 in première in Rotterdam en is intussen geëvolueerd naar een duet dat ze bracht in Amsterdam en in Den Haag. Ze werkt momenteel aan haar 'alphabetical series' in discussie met het concept 'Act of Performance'.

Yi-Chun is een gecertificeerde lerares Countertechniek, waarmee ze een gediversifieerde carrière als performer en onderzoeker kon ontwikkelen. Parallel aan de tournees van Peeping Tom biedt ze ook workshops aan.

Sam Louwyck (°1966, Brugge, BE)

Sam Louwyck is een Vlaamse danser, choreograaf, acteur en zanger. Hij is bekend als schrijver en uitvoerder van alternatief ballet. Sinds 1993 is hij betrokken bij Les Ballets C de la B. Met dit gezelschap speelde hij over de hele wereld. Daarnaast acteert hij in een steeds groter aantal films. Eerst voornamelijk als danser, later steeds meer als acteur.

In 2003 maakte hij grote indruk met zijn vertolking van de zogenaamde Windman in de film *Any Way the Wind Blows* (Tom Barman). Zijn volgende hoofdrol kreeg hij in *Ex Drummer* (Koen Mortier), als de dove gitarist Ivan Van Dorpe. In 2009 speelde hij hoofdrollen in *Lost Persons Area*, (Caroline Strubbe) en *22 Mei* (Koen Mortier). Net als hij deed in La Cinquième Saison van Woodworth en Brosens (officiële competitie op het Venice Film Festival).

Sam acteerde in het veelgeprezen drama *Rundskop*, dat genomineerd werd voor een Academy Award in de categorie Best Foreign Language film in 2012. In 2015 ontving Sam de Vlaamse Cultuurprijs voor film 2014 uit de handen van minister Gatz, die hem prees omwille van zijn kosmopolitisch karakter.

Met *Le Meraviglie* (Alice Rohrwacher), liep hij op de rode loper aan de zijde van Monica Bellucci op het Cannes Film Festival, om Le Grand Prix Du Jury 2014 in ontvangst te nemen. Sindsdien vertolkte hij rollen in onder meer *d'Ardennen* (Robin Pront), *Belgica* (Felix Van Groeningen), *Keeper* (Guillaume Senez), *Never Grow Old* (Ivan Kavanagh), *Ungods* (Chino Moya) *Luka* (Jessica Woodworth), *Grand Marin* (Dinara Drukarova) en vele andere.

Romeu Runa (°1978, Cova da Piedade, PT)

Romeu vervoegde Peeping Tom in 2020 voor *Dido & Aeneas*. *La Visita* is zijn tweede creatie met het gezelschap. Romeu studeerde af aan het National Conservatorium in Lissabon. Hij werkte met het Ballet

Gulbenkian tot het uitdoofde. Vervolgens werkte Romeu met Miguel Moreira (Utero), Rui Horta, Paulo Ribeiro, Clara Andermatt, Olga Roriz, Teatro Praga, Labour Graz, In-jun Jung, Claudia Novoa, Hillel Kogan, Alain Platel, Berlinde De Bruyckere, Martin Zimmerman, Gonçalo Wadington, Tonan Quito, Cassiana Maranhã, James Newit, Vânia Rovisco, José Fonseca e Costa, Tiago Guedes, Yann le Quellec, Marco Martins, Beatriz Batarda, Vittorio Santoro, Tiago Lima, Jeanne Waltz, Diogo Costa Amaral, Pedro Paiva, Margarida Cardoso, en Paulo Felipe Monteiro.

Dirk Boelens (°1963, Gent, BE)

Dirk Boelens studeerde automechanica en begon daarna te werken als vrachtwagenchauffeur, eerst in de petroleum/chemiesector, vervolgens in de cultuursector, waar hij in contact kwam met Peeping Tom. Hij figureerde regelmatig op tournee in voorstellingen van *Vader*, *Moeder*, *Kind* en *Triptych*. In 2023 vroeg Franck Chartier hem als vaste edelfigurant voor de nieuwe creatie *S 62° 58', W 60° 39'*.

Eurudike De Beul (°1964, Dendermonde, BE)

Eurudike De Beul (°1964) is zangeres, regisseuse, schrijfster, geluidskunstenaar en beeldend kunstenaar. Na haar studies sociaal verpleegkundige en master biomedische wetenschappen startte Eurudike aan de conservatoria van Luik en Mons bij José Van Dam, Greta Dereyghere en Marianne Pousseur. Ze behaalde een hoger diploma met felicitaties van de jury en ontving de prijs Guns-Defrêne. Ze vervolmaakte zich bij Kammersängerin Ute Trekel Bruckhardt in Berlijn en deed stages bij Mark Deller, Michaël Chance en Zeger Vandersteene. Van een lichte barokstem (o.a. *Fairy in The Fairy Queen* met het Dellerconsort) evolueerde haar stem naar een kleur die zich uitermate leent voor het Mahlerrepertoire.

Op haar 30e vond Eurudike haar eerste echte adem bij Alain Platel (Les Ballets C de la B). Voordien werkte ze voornamelijk als soliste in oratoria. Platel's visie op theater opende nieuwe perspectieven. Nadien werkte Eurudike met regisseurs zoals Theu Boerman (Theatercompagnie Amsterdam), David Miller, Judith Vindevogel (Walpurgis), François de Carpentier en Dagmar Pischel (De Munt), Cathy Boyd (Theatre Cryptic, Schotland), Josse De Pauw en Benjamin Abel Meirhaeghe (Opera Vlaanderen).

In 2000 werd haar project St. Kilda geselecteerd voor The Year of the Artist en werd Eurudike stichtend lid van het collectief Peeping Tom. Met Peeping Tom creëerde ze mee: *Caravana*, *Une Vie Inutile*, *Le Jardin*, *Le Salon*, *Le Sous Sol*, *32 Rue Vandenbranden*, *31 Rue Vandenbranden* (voor de opera van Göteborg), *33 Rue Vandenbranden* (voor de opera van Lyon), *A Louer*, *The Land*, *XS*, de familietrilogie *Vader*, *Moeder* en *Kind*, *Dido en Aeneas* en *La Visita*. Alleen al met Peeping Tom heeft ze intussen 750 voorstellingen op de teller. Soundscapes van haar zijn te horen in *A Louer*, *The Land*, *Triptych* en *Jean-Marc*, een creatie met Hunmok Jung.

Als operarollen zong ze onder meer Azucena in *Il Trovatore* (Verdi), *Madalena*, *Giovanna in Rigoletto*, Miss Quickly in *Falstaff* (Verdi), *Messaghiera in Orfeo* (Monteverdi), Prediker in *Welp* van Johan De Smet, Moeder in de *Noces* (Stravinsky), Baba uit *The Medium* (G.C. Menotti), Dido en The Sorceress (Purcell), Clytaemnestra in *Electra* (David Paul Jones). In 2003 werd Eurudike geselecteerd voor het koor van de Bayreuther Festspiele.

Met de vzw KoudVuur (2005) en als artiest in residentie bij Walpurgis regisseerde en creëerde ze experimentele voorstellingen, solo's en composities/soundscapes waarin de stem met al haar mogelijke

uitingen centraal staat. Ze heeft ook een grote interesse voor de functie en integratie van de stem in de hedendaagse beeldende kunst, outsider art en in situ contexten, o.a. bij WARP, KMSKA Antwerpen, In Flanders Fiels-museum, Talbothouse en stedelijke musea. Haar werk gaat over onvermogen, eenzaamheid, verbondenheid en de troost bij astbestproblematiek.

Eurudike is ook te horen als soloïst op albums van Graindelavoix, FES, muziek LOD, Walpurgis en Puzzle. Ze maakte bovendien illustratief werk voor het WWF.

Gabriela Carrizo and Franck Chartier, © Jesse Willems

Over Peeping Tom

Korte biografie

Peeping Tom is een **Belgisch danstheatergezelschap** dat werd opgericht door Gabriela Carrizo (I/AR) en Franck Chartier (F).

Bij Peeping Tom start alles vanuit een zeker **hyperrealisme**. De setting doet vertrouwd aan, zoals een bejaardentehuis in *Vader*, twee stacaravans in *32 rue Vandenbranden* of een salon in *Le Salon*. Vervolgens breken de makers dit realisme open en gaan ze **spelen met de logica van tijd, ruimte en sfeer**. Je bent getuige – of eerder voyeur? – van wat verborgen en ongezegd blijft. Zo word je meegenomen in onderbewuste werelden en ontdek je nachtmerries, angsten en verlangens. Aan de hand van een **rijke beeldtaal** ontstaat een fascinerend gevecht tegen de omgeving en tegen zichzelf.

Sinds de oprichting in 2000 in Brussel reisde Peeping Tom de wereld rond met zijn diverse voorstellingen. Belangrijke bekroningen van het werk van Peeping Tom zijn de **Olivier Award** in het Verenigd Koninkrijk voor *32 rue Vandenbranden*, de **Patrons Circle Award** op het International Arts Festival in Melbourne, de **FEDORA Van Cleef & Arpels Prize for Ballet** voor *La Visita*, of de selecties voor Het Theaterfestival in België en Nederland.

Ontdek meer over Peeping Tom op www.peepingtom.be
Peeping Tom wordt gesteund door de Vlaamse Overheid.

Wist je dat?

- Het team van Peeping Tom – artiesten, choreografen, techniekers, ontwerpers, medewerkers – bestaat uit 16 nationaliteiten.
- De oudste artiest bij Peeping Tom is 84 jaar oud, de jongste 22.
- Meer dan 280.000 mensen wereldwijd hebben een Peeping Tom-voorstelling gezien.
- Wereldwijd hebben meer dan 1500 lokale figuranten in een Peeping Tom-voorstelling gespeeld.
- In 2015 won Peeping Tom een prestigieuze Olivier Award in Londen voor *32 rue Vandenbranden* en in 2021 ontving *La Visita* de FEDORA Van Cleef & Arpels Prize for Ballet 2021.

Ons verhaal

Peeping Tom is een Belgisch danstheatergezelschap dat in 2000 werd opgericht door choreografen Gabriela Carrizo (I/AR) en Franck Chartier (F). Samen met Eurudike De Beul, die een vaste waarde binnen het gezelschap zou worden, creëerden ze een locatieproject in een kampeerwagen, *Caravana*, gevolgd door de film *Une vie inutile* (2000).

Voordat ze hun eigen gezelschap begonnen, hadden ze hun strepen al verdiend als dansers bij internationaal gerenommeerde gezelschappen zoals Les Ballets C de la B (Alain Platel), Rosas, Maurice Béjart, Angelin Preljocaj en Needcompany.

Een hyperrealistische esthetiek

Het waarmerk van Peeping Tom is een hyperrealistisch podiumbeeld, geënt op een concrete scenografie: tuin, salon en kelderverdieping in de eerste trilogie (*Le Jardin*, 2002; *Le Salon*, 2004; en *Le Sous Sol*, 2007), twee stacaravans in een besneeuwd berglandschap in *32 rue Vandenbranden*, een door vlammen verteerd theater in *A Louer* (2011) of een bejaardentehuis in *Vader* (2014).

Daarbinnen creëren de maker een kantelend universum dat de gangbare logica van tijd, ruimte en sfeer verstoort. Isolement leidt er naar onderbewuste werelden van nachtmerries, angsten en verlangens waarmee ze de schaduwkanten van individu en gemeenschap uitlichten. De choreografen zoeken consequent naar een extreme podium- en bewegingstaal – nooit gratis – met het menselijke als primaire inspiratiebron.

Door gebruik te maken van filmische montageprocedures tasten ze de grenzen af van een plot waar je nooit precies de vinger op kunt leggen. Het 'huis clos' van familie- en gezinssituaties blijft voor Peeping Tom een rijke bron van creativiteit. In 2019 beëindigde het gezelschap een tweede trilogie – *Vader*, *Moeder*, *Kind* – rond hetzelfde oergegeven. Een jaar later werd *TRIPTYCH: The missing door*, *The lost room* and *The hidden floor* gepresenteerd, een adaptatie van de drie stukken die de choreografen oorspronkelijk maakten met NDT I.

Le Jardin (2002)

Le Salon (2004)

Le Sous Sol (2007)

32, rue Vandenbranden (2009)

A Louer (2011)

Organische en intuïtieve samenwerkingen

In het werk van Peeping Tom is alles met elkaar verbonden. Het organische en het intuïtieve vormen de humus voor samenwerkingsverbanden en creatieprocessen. Collectief en doorlopend onderzoek gekoppeld aan langdurige relaties met unieke en creatieve performers zorgen voor grote vormelijke en inhoudelijke continuïteit.

Elke afgewerkte productie betekent voor de performers een (voorlopig) afscheid van de stroom aan korte scènes die ze tijdens de voorbereiding genereerden. Elk nieuw creatieproces is voor de makers een volgende stap in hun zoektocht naar hoe ze beweging, theatraliteit, emotie, tekst, geluid en scenografie steeds fijnmaziger kunnen vervlechten.

Peeping Tom heeft doorheen de jaren een bijzonder hechte band ontwikkeld met zowel theaterhuizen als toeschouwers. Hun voorstellingen trekken een breed, trouw en vaak jong publiek aan. De speellijsten van het gezelschap zijn uitzonderlijk lang, net als het – groeiende – aantal landen waar getoerd wordt. Peeping Tom organiseert wereldwijd masterclasses en workshops voor (semi-)professionelen, kinderen en amateurs. Peeping Tom hanteert meestal lange creatieperiodes; de voorstellingen rijpen langzaam, kiemen tijdens de vele tournees, en resulteren gemiddeld om de twee jaar in een avondvullende productie.

Opening naar externe samenwerkingen

Sinds 2013 opent Peeping Tom zich meer en meer tot nieuwe inspirerende samenwerkingsverbanden met kunstenaars, gezelschappen en huizen. Gabriela Carrizo choreografeerde het korte stuk *The missing door* in 2013, voor de dansers van het Nederlands Dans Theater (NDT I), terwijl Franck Chartier *32 rue Vandenbranden* herwerkte voor de Göteborg Opera (*33 rue Vandenbranden*, 2013).

Op 1 oktober 2015 ging *The lost room* van Franck Chartier en NDT I in wereldpremière in Den Haag (NL). Het stuk is een vervolg op *The missing door* van Gabriela Carrizo. Op haar beurt creëerde Gabriela in 2015 *The Land*, in samenwerking met

Vader (2014)

Moeder (2016)

Kind (2019)

Triptych: The missing door, The lost room and The hidden floor (2020)

het Münchense Residenztheater (première op 8 mei 2015 in het Cuvilliéstheater), voor het festival DANCE 2015.

In 2017 werkten Peeping Tom en NDT I opnieuw samen voor de creatie van *The hidden floor*, geregisseerd door Franck Chartier met de dansers van NDT I. Hiermee werd ook de trilogie *Adrift* afgesloten, die bestaat uit *The missing door*, *The lost room* en *The hidden floor*.

Franck Chartier en Gabriela Carrizo bewerkten in *32 rue Vandenbranden* in 2018 voor het Ballet de l'Opéra de Lyon als *31 Rue Vandenbranden*. In 2021 ging *Dido & Aeneas* in première, de eerste opera van Peeping Tom voor het Grand Théâtre de Genève, in een regie van Franck Chartier. Een jaar later zag *La Ruta* het levenslicht, de tweede creatie van Gabriela Carrizo met en voor het Nederlands Dans Theater. Nog in 2022 ging *Oiwa* in première, een duet gecreëerd door Franck Chartier met en voor het Ballet National de Marseille.

Peeping Tom houdt kantoor in Molenbeek (Brussel). De KVS - Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel is de belangrijkste productiepartner in België.

Awards en onderscheidingen

2023

- TRIPTYCH: Nominatie voor de Olivier Awards 2023 in het Verenigd Koninkrijk, in de categorie 'Beste nieuwe dansvoorstelling'

2022

- TRIPTYCH: Prijs voor Beste Hedendaagse Voorstelling van 2021 in Italië – Danza & Danza Magazine (IT)

2021

- LA VISITA: Winnaar van de FEDORA Van Cleef & Arpels Prize for Ballet 2021
- TRIPTYCH: Nominaties voor de Critics Award als Beste Internationale Dansvoorstelling en Beste Internationale Theatervoorstelling (Barcelona, ES)

2018

- MOEDER: 'Beste voorstelling in het theater' op het Festival Internacional de Teatro y Artes de Calle in Valladolid (ES).

2017

- THE MISSING DOOR: Herald Angel op het Edinburgh International Festival (UK) (samen met *Stop-Motion* en *Shoot the Moon* van Paul Lightfoot en Sol León)

2016

- THE LOST ROOM: Zwaan voor 'Meest indrukwekkende dansproductie' (Maastricht, NL)

2015

- 32 RUE VANDENBRANDEN: 'Beste nieuwe dansvoorstelling' op de Olivier Awards (Londen, UK)
- VADER: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)
- A LOUER: Nominatie voor een Critics Award als Beste Internationale Dansvoorstelling (Barcelona, ES)

2014

- VADER: 'Beste Internationale Dansvoorstelling' op de Barcelona Critics Awards (ES)
- VADER: 'Beste dansvoorstelling van het jaar' door de Nederlandse krant NRC Handelsblad

2013

- 32 RUE VANDENBRANDEN: 'Beste dansvoorstelling van het jaar' in São Paulo door magazine Guia Folha.
- A LOUER: Nominatie voor de Ubu Awards in Italië in de categorie 'Beste Anderstalige Voorstelling'.

2012

- A LOUER: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)

2007

- LE SALON: Montblanc Young Directors Award op het Salzburg Festival (AT)
- LE SALON: Patrons Circle Award op het International Arts Festival Melbourne (AU)
- LE SOUS SOL: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)

2005

- LE SALON: Prix du Meilleur Spectacle de Danse (FR)

Tourkalender Seizoen 2023 – 2024

(Data kunnen veranderen, gelieve lena@peepingtom.be te contacteren bij twijfel)

S 62° 58', W 60° 39' (2023)

20-22 SEP 2023	Biennale de la Danse – LYON (FR)
5-8 OKT 2023	Teatros del Canal – MADRID (ES)
13-14 OKT 2023	Teatro Central – SEVILLA (ES)
19-20 OKT 2023	Les Théâtres de la Ville de Luxembourg – LUXEMBURG (LU)
24-25 OKT 2023	Torinodanza – TURIN (IT)
28-29 OKT 2023	Festival Aperto / Fondazione I Teatri – REGGIO EMILIA (IT)
8-9 DEC 2023	Tanzköln – COLOGNE (D)
13-17 FEB 2024	KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg – BRUSSELS (BE)
14-16 MAA 2024	Espoo City Theatre – ESPOO (FI)
3-4 APR 2024	Maison des Arts – CRETEIL (FR)
9 APR 2024	Opéra de Dijon – DIJON (FR)
12-13 APR 2024	Pavillon Noir – AIX-EN-PROVENCE (FR)
30-31 MEI 2024	STUK – LEUVEN (BE)
5-16 JUNI 2024	Teatre Nacional de Catalunya – BARCELONA (ES)

TRIPTYCH: THE MISSING DOOR, THE LOST ROOM AND THE HIDDEN FLOOR (2020)

16-17 NOV 2023	Les Salins-Scène National de Martigues – MARTIGUES (FR)
15-16 APR 2024	Bayerische Staatsoper – MUNICH (DE)

DIPTYCH: THE MISSING DOOR AND THE LOST ROOM (2020)

31 AUG – 1 SEP 2023	FITT Noves Dramaturgies Festival – TARRAGONA (ES)
29-30 SEP 2023	Fundación Municipal de Cultura – VALLADOLID (ES)
28 OKT 2023	Temporada Alta – FIGUERES (ES)
7 NOV 2023	Maison de la Culture de Tournai – TOURNAI (BE)
10 NOV 2023	Théâtre de Namur – NAMUR (BE)
24 NOV 2023	SPOT Groningen – GRONINGEN (NL)
28 MAA 2024	De Warande – TURNHOUT (BE)

LA RUTA (2022 – Samenwerking met Nederlands Dans Theater)

08-10 FEB 2024	Amare – THE HAGUE (NL)
14-16 FEB 2024	Internationaal Theater Amsterdam – AMSTERDAM (NL)
21 FEB 2024	Theater aan het Vrijthof – MAASTRICHT (NL)
24 FEB 2024	Theater aan de Parade – DEN BOSCH (NL)
27-29 FEB 2024	Amare – THE HAGUE (NL)
05 MAA 2024	Schouwburg Concertzaal Tilburg – TILBURG (NL)
07-09 MAA 2024	Nieuwe Luxor Theater – ROTTERDAM (NL)

PEEPING TOM

Gabrielle Petitstraat 4/9

1080 Brussel – België

BTW: BE0473.380.883

info@peepingtom.be

www.peepingtom.be

Artistieke leiding:

Gabriela Carrizo en Franck Chartier

Company manager:

Veerle Mans

veerle@peepingtom.be

Productie en management

Rhuwe Verrept

rhuwe@peepingtom.be

Tourmanager:

Alina Benach Barceló

alina@peepingtom.be

Technisch coördinator:

Gilles Roosen

gilles@peepingtom.be

Communicatie en administratie:

Lena Vercauteren

lana@peepingtom.be

Distributie:

Frans Brood Productions

Gie Baguet / Tine Scharlaken

T +32 9 234 12 12

info@fransbrood.com

www.fransbrood.com

Peeping Tom wordt ondersteund door de Vlaamse Overheid.

